



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Regale Sacerdotium Romano Pontifici Assertum

Sfondrati, Celestino

[Sankt Gallen], 1684

Parænesis ad Lectorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63125)

Parænesis ad Lectorem.



*O*peris, quod suscepimus, & rationes, & causas tibi, Amice Lector, expandere animus est, ne aut illarum ignorantia aliter, quam cupimus, & res ipsa est, de hac scriptione sentias, aut earundem rerum crebra repetitione, & tibi fastidio simus, & ipsum disputationis cursum alio spectamus. Primò igitur persuasum illud habe, nullo nos aut partium studio, aut odio in hoc stadium decurrisse: animum affectibus liberum pacatumque, & calamum iuxta innocentem, ac nullis conductum stipendiis, nullis obstructum premiis ferimus, solique Veritati militamus. Nec Roma, nec Parisius degimus; Nec lesi, nec amati, nec metu, nec pretio scribimus, tantisque & hinc Tyberi, & hinc Sequanâ spatius dividimur, ut parum interesse nostra debeat, utri magis Lupara an Vaticano placeamus; in solam quippe Veritatem intenti, & ab hac una gratiam relaturi, Cælo teste, pugnamus. Enimverò, si quatuor illæ propositiones nuper in Conventu Parisiensi editæ, Regiisq; edictis armata intra Galliam stetissent, nec eò devolâssent, ubi hereticis cingimur præpotentibus aequè ac Papa infestis, silentio rem premi decussisset, Gallòque eam curam relinquere, ut sedem, quam calamo infestabat, imperio & potentia adversus sui Regni hereticos tneretur, paucos debilesque: nunc verò ubi doctrina Parisius deprompta, totum Orbem pervasit, tantumque abest, hereticos (quod tamen propositionibus illis prætextitur) circumscriptâ Pontificis auctoritate molliri, nostrasq; in partes trahi; ut potius Catholicos rideant, Pontificia Majestati à suis tentata illudant: triumphum de Gallis ipsis, & Ecclesiastico præsertim ordine agant, quos in suam tandem sententiam descendisse dicunt, quam tot retro annis præcinnuerant: evadantque tanto ferociores, alienique à Catholicorum Religione, quòd victos hos, victores se credant. Stupidi planè gelatique animi fuisset, silentium tenere, & insultante paranteque triumphum hoste, eam causam deserere, quâ nulla melior, nulla æquior, nulla firmitior fuit, quaque nisi Scripturis, Canonibus, Patribus, Conciliis, sacris Doctoribus, antiquitate, usuq; perpetuo, ac ratione calcata, desereri non potest. Quid ergo? Illi malam causam, nullis Scriptura, nullis Parrum suffragiis nixam, tanto apparatu, tanto stu-

dio curaque muniam, nos nostram tanto meliorem negligamus, & cui
 omnia probationum, & veritatis adminicula, quae ad certissimam causa
 victoriam optari possunt, presidio sunt? Illi nihil non agant, ut Regiam
 auctoritatem in immensum proferant? nos Pontificiam non tantum non
 proferri, sed in arctum cogi, in discrimen vocari patiamur, idque spectan-
 te, & gestiente, insultante, & velut ad latissimum spectaculum Calvino
 ludente? Enimvero non hanc Christianissimo Regi mentem esse credi-
 mus, ut ignaviam in causa Ecclesiae probeat, quam in alius omnibus damnat:
 & quos vellet, si Regno suo, sibi que periculum immineret, flammeos invi-
 ctosque, eosdem cum de Pontificis Maximi, quem Patris loco reveretur,
 periculo agitur, inertes amet vecordesque, & stupore quodam ac somno
 obstrictos: maxime cum non in Gallis agamus, ubi & haereticis nihil ul-
 tra Regiam voluntatem licet: & Catholicis vitio vertitur, si plus tribu-
 ant Pontifici, quam Aula praescripsit: nunc vero illic terrarum agimus,
 ubi nemo est, qui doctrinam Conventus Parisiensis aequis auribus audiat,
 ubi liberis vocibus uti licet, ubi haereticos patimur & multos & praepoten-
 tes, ubi denique silentium non reverentia, non obsequio, sed male causa ad-
 scribitur: cur ergo taceremus in tanta loquendi necessitate, & ubi ipsa Gal-
 lia non tacuit? ab hac enim praecipua monumenta accepimus, quibus hanc
 nostram disputationem adornamus. Ecclesiam Gallicanam in quatuor
 Ordines distinguimus: Primus Clerum, praecipue vero Episcopos comple-
 titur. Secundus sacros Doctores. Tertius Reges ipsos. Quartus Scripto-
 res, qui historiam Gallicanam posteritati commendarunt. Istos omnes si
 ostenderimus in nostram sententiam convenire (ostendemus vero) quae erit
 tandem illa Ecclesia Gallicana, cujus nomine Adversarii gloriantur? ut
 videlicet, quod mercatores jam solent, specioso elogio merci nec nobili nec
 rara, pretium aliquod adjungant. Patres ergo Concilii Lugdunensis l-
 exauctorari a Pontifice Imperatores posse definiunt. c. ad Apostolicam de
 sent. & re jud. Idem Patres Lugdunenses ius Imperatorem eligendi
 Germania Principibus ademptum, ab Innocentio IV. PP. transferri in Sep-
 tem viros patiuntur. Paris. in hist. Anglic. Idque & fieri potuisse, & rite
 factum esse Patres Concilii Viennensis fatentur. Clem. un. de jurejur. Pa-
 tres Concilii Constantiensis, quos Galli unice venerantur, Principibus
 imperant, poenas statuunt, in ordinem redigunt, Provincias spoliant. fess.
 20. 28. 39. 42. ult. Totus Gallia Clerus in Comitibus Parisiensibus sub Lu-
 dovico XIII. hanc ipsam in Reges potestatem Pontifici tribuit, & qui ne-
 gant, acerbis censuris perstringit. Grammond. lib. 1. S. Thomas, S.
 Bona-

Bonaventura, S. Bernardus, Petrus Blefenfis, Innocentius III. Clemens V. Doctores Galli, primaq; nota hoc ipsum & senserunt, & doctissimis commentariis illustrarunt. De Innocent. III. Vide Maymburgum in historia belli sacri, tomo 3. f. 31. & 223. ubi praclarissimos elogiis hunc Pontificem exornat. De Clemente V. Vide Spondanum ad annum MCCCIV.

Exempla Regum Francorum sunt quam plurima: Childericus auctoritate Zacharia PP. Regno exiit. Pipino Regnum defertur, & ex Stephani PP. praescripto illi soli, ac Carolina stirpi Franciae Proceres se obstringunt. Carolus M. a Leone Imperium Occidentis accipit. Ludovicus Pius Imperatori Graco coronam repetenti auctoritatem Pontificum opponit. Theodoricus & Brunihilda Francorum Reges privilegio subscribunt, cuius observantiam Regni saecula S. Gregorius sanxerat.

Philippus Pulcher sibi fratrive Imperium Occidentis a Clemente V. reposcit. Episc. Meldensis Caroli VII. Regis Christianissimi nomine supremam in Pontifice potestatem, non in Concilio, agnoscit, & qui illam Concilio tribuunt, vesanos turbidosq; appellat. Raynaldus ad annum MCCCCXLI. n. 10. Carolus VIII. Romam cum exercitu ingressus, Imperium Orientis ab Alexandro VI. Pontifice petit obtinetq;, accepto Zizimo Bajazetis fratre ejus expeditionis comite. Spondanus ad annum MCCCCXCV. Bzov. Ludovicus XII. Concilio Lateranensi, quo Basileensia acta rescinduntur, & potestas supra Concilium Pontifici asseritur, subscribit, illudq; legitimum ac universale agnoscit recipitq;. Acta Concil. sess. 8. En Lector, doctrinam, sensumq; Ecclesiae Gallicanae, cum qua si Conventus Parisiensis nuperas Propositiones componas, merito dubites, an Galli fuerint, aut saltem, an Gallicana Ecclesia doctrinam imbuti, qui illas ediderunt.

Quis enim in animum inducat, eam esse Gallicanam Ecclesiam, qua cum Concilio Lugdunensi, cum Concilio Viennensi, cum Patribus Constantiensibus, cum Doctoribus Gallis, & celeberrimis, & sanctissimis, cum Cardinali Perronio, totoque Clero Gallicano, & denique cum ipsis Gallia Regibus tam aperte depugnat? Planè si haec P. Ludovicus Maymburgus considerasset, aliter forte, & moderatius quam fecit scripsisset; de quo illud diximus, potuisse inter praclaros Scriptores aliquando censeri, si amoenitatem florèmq; Gallici sermonis, pari in sedem Apostolicam reverentiam, quàmset, nimirumque Aulam demerendi cupidinem prudentiam vicisset: qua enim Historico necessitas fuit, tot illas & perpetuas diversiones captan-

di, ubi

di, ubi dum prater professionem suamque institutum in arcana Imperii calamum mergit, seque regnum in libris miscet, ac velut stipendio conductus, Pontificiam auctoritatem ex composito carpit; quid, rogo, aliud fecit, quam ut sanguinantem adhuc plagam foderet, ut oleum flamma aspergeret, ut invidiosos dolores silentio potius velut somno componendos, excutaret, ut fidem candoremque, & animi equalitatem historico dignam seponeret? Tanti videlicet fuit ingenium ostentare, & oculis nova prae veris deamantibus praeplacere? Quanto equius erat, Ecclesiam inter tot haereticos obsessam bello abstinere, eoque calamum ac ingenium vertere, ubi plus praemii, minusque periculi ostendebatur. An verò potentissimi Regis causa tam mala erat, ut fragili eam calamo fulciri oporteret, & calamo Religioni, non Aula sacro, ubi tot alii non deerant? Ecquid tandem profectum est, nisi ut nullam necessitate animi discordiam, Ecclesia turbis, Aula odium, haeretici gaudium, omnes querelas futurique metu implerentur, execratione in eos versa, qui ut privatas cupiditates explerent, publici quieti bellum attulere. Sed quid querimus plagam iam in sinum receptam? Ergo illud agamus, ut iura offensa veritatis in lucem producantur, Deum pacis & veritatis precati, ut Concordiam faciat in Sublimibus. Documenta & Apostolicas litteras, quibus Praedictum instruximus, à magno Principe, ac Romae notissimo, partim scripta, partim impressa accepimus; qua proinde, quantam fidem mereantur, Lectori permittimus.



Re-